«Μήτρα κακοτεκνίας» το σημερινό σχολείο (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2016

Αλήθεια, θα μπορούσε να αναρωτηθεί ο καθένας και περισσότερο ένας αγωνιζόμενος στο δρόμο του Θεού, θα μπορούσε να αναρωτηθεί: **Τι μπορεί να προσφέρει το σημερινό σχολείο στην κατά Χριστό ζωή και τον αγώνα για τη σωτηρία της ψυχής σ` ένα παιδί, το οποίο, αυτό διδάχτηκε στο σπίτι του και καθόρισε κατά κάποιον τρόπο το σχέδιο της ζωής του; Σ` ένα παιδί, που έφυγε από τα χέρια της οικογένειάς του, από τα πέντε του χρόνια μ` αυτές τις προϋποθέσεις, μ` αυτήν την απλοϊκή αλλά συγκεκριμένη πίστη και δόθηκε στα χέρια του σχολείου, στα χέρια των δασκάλων και γενικότερα στα χέρια της κοινωνίας, για να συνεχίσει την πορεία του αυτή;**

Αγωνιώδες ερώτημα, που μπορεί να μην ακούγεται, να μην εκφράζεται δημοσίως, αλλά βοά στα εσώψυχα των γονιών και τυραννάει και βασανίζει ψυχές: «**Πού στέλνω το παιδί μου;**».

Ποια σχέση μπορεί να έχει το σχολείο, ποια σχετικά εφόδια διαθέτει στο πρόγραμμά του, στο περιβάλλον του, να τα προσφέρει στα παιδιά, για να καλλιεργήσει το ανώτατο, το ύψιστο στη ζωή του κάθε ανθρώπου, κατά τη χριστιανική πίστη και κατά τον ευαγγελικό λόγο: **Τον πνευματικό αγώνα για την αγάπη του Χριστού;** Όνειρο θερινής νυκτός, θα μου πείτε. Το γνωρίζουμε πολύ καλά, ως επί τριάκοντα δύο και πλέον έτη εργασθέντες στο χώρο αυτό.

Όλες αυτές οι σκέψεις γίνονται με αφορμή τα περί συζητήσεων σε ανώτερο επίπεδο «εν ταις ημέραις ταύταις», για τους νόμους σχετικά με τα προγράμματα στο μάθημα των «θρησκευτικών» στα σχολεία της χώρας. Συζητήσεις και διαφωνίες εν τέλει για το τι; Απόψεις, για να τακτοποιηθούν οι συνειδήσεις από τη μια, ότι κάνανε το καθήκον τους και από την άλλη, να νομίζουν οι «έξυπνοι», οι αντίχριστοι και όλοι οι λοιποί σχετικοί, ότι έγινε το δικό τους; Πόσο αλήθεια απέχουν όλα αυτά από το ουσιώδες!

Το σχολείο, το σημερινό σχολείο, είναι προφανές, πως δεν έχει τις προϋποθέσεις και τις προθέσεις γενικώς, και συνεπώς δεν θέλει και δεν μπορεί να διδάξει τέτοια πράγματα. Αντιθέτως τα θεωρεί ιδεολογικώς, ως βιοθεωρία και κοσμοθεωρία, δευτερεύοντα, μάλλον ασήμαντα και να τολμήσουμε να πούμε και εχθρικά. Για το

σημερινό σχολείο, εκ πεποιθήσεως των αρχόντων και εκ των της παγκοσμιοποιήσεως επιβαλλομένων απαιτήσεων, άλλα πράγματα έχουν πρωτεύουσα αξία. Μη γελιόμαστε. Τα ζήσαμε και τα ζούμε όλοι και, όταν καταλάβουμε το μέγεθος του κακού, την ώρα που μας αγγίζει, τότε αρχίζουμε τους προβληματισμούς και τις αγωνίες.

Το σημερινό σχολείο είναι απλώς μια βαρετή εγκυκλοπαιδική μηχανή παροχής ποικίλων γνώσεων, που δεν αγγίζει την ψυχή, που δεν εμπνέει. Ένας μηχανισμός, ο οποίος λησμόνησε, μάλλον άφησε εσκεμμένως τα ουσιωδέστερα, αυτά που δίνουν νόημα και σκοπό και αληθινή χαρά στη ζωή και πασχίζει να φανεί καλό με τις εντυπωσιακές κινήσεις συνεχών αλλαγών, αλλά πάντα με τον ίδιο στόχο. Ένα εργαστήριο, στο οποίο, παρόλο που χύνεται πολύς ιδρώτας, το αποτέλεσμα να είναι δυσανάλογα ασήμαντο, σε σχέση με την αποστολή του.

Σχολείο που δεν συνταιριάζει το περιεχόμενο της διδακτικής ύλης του έτους με τον λατρευτικό και εορταστικό κύκλο της πίστης, της ιστορίας και της παράδοσης του λαού, τι μπορεί να προσφέρει; **Πού θα βρει εφόδια για πνευματική τροφή των παιδικών ψυχών;** Μακριά από την Εκκλησία, μακριά από τους αγίους, από τους ήρωες, από τις μεγάλες προσωπικότητες που ευεργέτησαν την πατρίδα, από τους μεγαλουργήσαντες στην ανθρωπότητα, μακριά από την πίστη, μακριά από το Χριστό; Όλα αυτά για το σχολείο. Όχι για τους δασκάλους.

Σχολείο, που δεν ακουμπάει την ψυχή, θα αναθρέψει τέρατα και γενιτσάρους. Όχι πως τα παλιά σχολεία ήταν υποδειγματικά. Καθόλου. Ήταν «ολιγόκαρπα», όχι όμως «άκαρπα» και «κακόκαρπα». Αλλά θέλουμε δε θέλουμε, αυτή είναι η αλήθεια για τα σχολεία μας. **Το κυνήγι του «τίποτα» ζωντανεύει στο ελληνικό σχολείο, αφού απουσιάζει ο πνευματικός προσανατολισμός. Δεν ενδιαφέρεται να «μορφώσει αγίους». Ενδιαφέρεται να «μορφώσει αγρίους». Μυαλό, διάνοια, λογική, «εξυπνάδα». Μηχανιστικά πρότυπα άλλων παραδόσεων, για ανταγωνισμό, για διεκδικήσεις, για «επιβίωση». Όχι καρδιά καθαρή, ταπείνωση, ανεξικακία, ολιγάρκεια, αρετές ευαγγελικές. Αυτές που ελευθερώνουν τον άνθρωπο, του διαμορφώνουν σταθερή ψυχοσωματική ισορροπία και του δίνουν τη δύναμη να αντιστέκεται σε κάθε ανήθικη και αφιλάνθρωπη κίνηση, απ` όπου κι αν προέρχεται. Με ελπίδα στη θεία Πρόνοια, για την καρτερία στη ζωή, σ` ό,τι κι αν συμβαίνει.**

Θυμάμαι, όταν πριν από μερικά χρόνια κινήθηκε κάποιο θέμα σχετικά με την προαιρετική συμμετοχή των μαθητών στο μάθημα των θρησκευτικών στα λύκεια. Ένα από τα παιδιά κάποιου φίλου μου, που ήταν μαθήτρια λυκείου, του έφερε το νέο κάπως στεναχωρημένο. Τους είπαν από το σχολείο, πως έπρεπε να κάνουν μια

δήλωση οι γονείς, αν επιθυμούσαν να παρακολουθούν τα παιδιά τους το μάθημα. Το καθησύχασε το παιδί και του είπε: «Να πεις στους δασκάλους σου, πως αν σας δώσουν να υπογράψουμε δήλωση αποχής από το μάθημα, ο πατέρας σου θα υπογράψει πρώτος». Το παιδί πάγωσε. Τον κοιτούσε αποσβολωμένο. «Μη φοβάσαι, παιδί μου. Έτσι θα τους πεις. Από τέτοιο σχολείο δεν έχουμε ανάγκη να μας διδάξει την πίστη μας», του είπε και το καθησύχασε.

Δεν είναι έτσι; Βέβαια, υπεισέρχονται λόγοι νομικοί, συνταγματικοί, ιστορικοί, και δικαιώματα και άλλα, που δεν τα γνωρίζουμε, αλλά, όταν φτάνει το κρατικό σχολείο στο «όριο» να συζητάει για παρακολούθηση ή όχι του μαθήματος, τι σημαίνει αυτό; Τι υπονοεί; Ας είμαστε ειλικρινείς. «Ε, κι αν δεν το διδάξουμε, δεν έγινε και τίποτε. Αφού, ούτως ή άλλως διδάσκεται, γιατί σας κάνουμε το χατίρι να διδάσκεται, μέχρι να ρθει ο καιρός για τον οριστικό παραμερισμό του». Επαναλαμβάνω, αφήνουμε έξω τους δασκάλους.

Για να μην είμαστε μονόπλευρα άδικοι, γράφοντας όλα τα παραπάνω, δεν σημαίνει πως, όσα διδάσκονται στο σχολείο είναι άχρηστα ή ανάξια λόγου. Όχι. Και αλίμονο, αν δεν γίνει αυτή η διευκρίνιση. Γίνεται έργο στο σχολείο. Προσφέρονται γνώσεις για τη σύγχρονη ζωή, που θα τις χρειαστούν τα παιδιά. Πολύς κόπος από τους συναδέλφους και μεγάλες αγωνίες. Αλλά, δεν έχει δικαίωμα από αυτήν την κούραση κι απ` αυτόν τον χρόνο, που διατίθεται στο πρόγραμμα, να απολαύσει και ο Χριστός και οι άγιοί μας, που μας φυλάνε και μας παραστέκονται; Οι ήρωές μας, που έδωσαν τη ζωή τους για το είναι της πατρίδας; Είναι δυνατόν ο Χριστός και οι άγιοι να ζητιανεύει την προσοχή μας και την αγάπη μας!

Ας αφήσουμε τις ψευδαισθήσεις. Ποιοι είμαστε εμείς και ποια η πνευματική μας ζωή; Πώς μπορούμε να πείσουμε, ότι αγωνιά η ψυχή μας για το μέλλον των παιδιών μας; **Πώς αντιστεκόμαστε σε κάθε κρούση αντίχριστη;** Πάνω σ` αυτό στηρίζουν οι εχθροί της πίστης τις ελπίδες της επιτυχίας των σκοπών τους και αποθρασύνονται και νομοθετούν κατά το δοκούν. Το σχολείο, εξάλλου, είναι κομμάτι της κοινωνίας και αυτοί που νομοθετούν, σταθμίζουν τις τρέχουσες τάσεις και τολμάνε. Αν νοιώσουν πως υπάρχει σώμα λαού, ενωμένο και αποφασισμένο στο όνομα της Εκκλησίας του Χριστού, δε θα τολμήσουν έτσι εύκολα να κάνουν αυτά που κάνουν και με τόση άνεση. Διότι, και πάλι, ποια αξία και ποια δύναμη μπορεί να έχει ένας νόμος απέναντι σε μια ιστορία αιώνων με αγώνες θυσίας και αίματος!

Δεν μπορούν όμως να λύνονται αυτά τα θέματα μόνο με τους δεσποτάδες και τους καθηγητές. Μόνο με κλειστά συμβούλια και συνεδριάσεις επιτροπών. Ας το σκεφτούν καλά αυτό οι υπεύθυνοι της Εκκλησίας, που, βέβαια το γνωρίζουν πολύ καλά, αλλά δεν γνωρίζουμε γιατί το παραμελούν. Χωρίς λαό με γνώση, χωρίς τη ζωντανή συμμετοχή του, ό,τι γίνεται, είναι καταδικασμένο σε νέκρωση, σε βέβαιο πεθαμό.

Κιλκίς, 15-1-2016